

De la o Betanie la cealaltă Betanie

Versete călăuzitoare: Ioan 10.39-42

Ioan 10.39-42: Căutau deci din nou să-L prindă: dar El a scăpat din mâna lor. Și a plecat din nou dincolo de Iordan, spre locul unde boteza Ioan la început; și a rămas acolo. Și mulți au venit la El și spuneau: „Ioan, în adevăr, n-a făcut nici un semn; dar toate câte le-a spus Ioan despre Acesta erau adevărate.” Și mulți au crezut în El acolo.

Cinci din cele șapte „semne” ale Domnului, relatate de evanghelia după Ioan, le-am studiat anul trecut în locul acesta. Cu semnul al șaselea, învierea lui Lazăr, pășim într-o secțiune nouă a evangheliei, și va fi de folos să ne ocupăm puțin cu aceasta.

La sfârșitul capitolului 10 citim: „Căutau deci din nou să-L prindă: dar El a scăpat din mâna lor. Și a plecat din nou dincolo de Iordan, spre locul unde boteza Ioan la început; și a rămas acolo.”

Scurt înainte de prima arătare în public a Domnului relatată în această evanghelie, citim: „Acestea se petreceau în Betania, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan” (Ioan 1.28). Cu toate că acest sat nu este numit categoric aici în capitolul 10, recunoaștem ușor că este aceeași localitate și că Domnul s-a întors înapoi în locul de unde a plecat, la începutul drumului slujirii Sale. „A plecat din nou ... și a rămas acolo” – slujba Lui în Israel era îndeplinită. Să ne întrebăm în ce consta această slujbă, în ce trebuie ea să conștească în mod necesar.

Pe parcursul capitolelor de la 5 la 8 Domnul Isus a luat iudeilor bucată cu bucată lucrurile la care ei se refereau din punct de vedere religios. El Însuși, Împlinitorul tuturor modelelor din Scripturi, era acolo și a pășit în locul a ceea ce „era vechi și aproape de dispariție”. În capitolul 5 este mai întâi Betesda, o ultimă mărturie despre activitatea în har a lui Dumnezeu chiar și în timpul Legii, despre un har condiționat, limitat, legat de anumite termene. Aceasta este pusă în umbră prin El, Cel care era prezent în har necondiționat pentru toți și în orice moment. „Lucrați!”, spunea Legea; „lucrat” (a se strădui, pentru a fi primul) trebuia să aibă loc și la această scăldătoare; „Eu lucrez”, spune Domnul (compară cu Ioan 5.4,17). În capitolul 6 găsim apoi paștele, în capitolul 7 sărbătoarea corturilor, momentul de început și de sfârșit al seriei de sărbători ale anului sfânt, dacă facem excepție de sabbatul săptămânal (pe care Domnul l-a înlăturat deja în capitolul 5). „Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15.8) – și de aceea Domnul pune deoparte sărbătorile, „sărbătorile iudeilor” (în mod remarcabil, în evanghelia după Ioan sărbătorile sunt numite de cele mai multe ori cu acest adaos) și El Însuși trece în locul lor.

Cu Paștele, cum am spus, începea anul sfânt; pentru națiunea iudaică însemna viața. În noaptea în care îngerul nimicitor a mers prin Egipt „nu era nici o casă, în care să nu fie un mort”, copiii lui Israel stăteau adunați în jurul mielului în deplină siguranță în casele lor protejați prin sânge, și îngerul morții a trecut pe lângă ei (Exodul 12). Însă Paștele este amintit aici numai în treacăt, în capitolul 6; căci acum El era prezent, nu numai ca să le dea pâine, cum a fost la hrănirea celor 5000, nu, El Însuși era „adevărata pâine”, „pâinea vieții” (Ioan 6.5,32,35) și făcând aluzie la moartea Sa El adaugă: „Cine mănâncă deci carnea Mea și bea sângele Meu are viața eternă” (Ioan 6.54). Cât de ciudat trebuie să fi sunat cuvintele acestea în urechile acelor care într-o credință dreaptă exterioară stăteau pe terenul rânduielilor dumnezeiești, care interziceau consumul de sânge și nu au înțeles sensul cuvintelor

Ioan 10.39-42; 11.1-16

Mântuitorului. De aceea necredința a considerat „această vorbire aspră” și mulți dintre ei s-au întors și nu mai umblau cu El; însă credința a înțeles și la întrebarea „Și voi vreți să plecați?” a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții eterne!” (Ioan 6.60,66-68).

Domnul nu se face una nici cu „sărbătoarea iudeilor, a corturilor” (Ioan 7.2); El spune fraților lui necredincioși: „Suiți-vă voi la sărbătoarea aceasta. Eu nu Mă sui ...”, însă mai târziu s-a suit la Templu „și-i învăța” (Ioan 7.8,14). Sărbătoarea corturilor trebuia să amintească poporului de supraviețuirea în călătoria prin pustie; ea era o sărbătoare a bucuriei. Dacă prima sărbătoare, Paștele, vorbea despre viață, această ultimă sărbătoare vorbea despre glorie, despre binecuvântările nespuse de bogate ale Împărăției. – Dar ce era aceasta? „În cea din urmă zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea și striga, spunând: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!»” (Ioan 7.37). Priveliște minunată, când deodată, în timp ce preotul, așa cum se povestește, vărsa apă din scaldătoarea Siloam ca jertfă de băutură, pe treptele Templului stătea Unul mai mare și cu glas tare, răsunător anunța mesajul Său de har. El pășea acum în locul sărbătorii; de îndată ce El va fi glorificat, trebuia ca „cei care cred în El să primească Duhul” (Ioan 7.39), de îndată ce stânca va fi lovită și lucrarea va fi terminată, din El va curge apă, ca să potolească setea tuturor celor care vor crede (compară cu Exodul 17). Dacă unii puteau spune: „Acesta este Hristosul”, sau: „Niciodată nu a vorbit vreun om ca Omul acesta!” – necredința striga: „Cercetează și vezi că nici un profet nu se ridică din Galileea” (Ioan 7.41,46,52).

Împotrivirea devine și mai mare în capitolul 8. Legea acuza, însă Domnul era „Lumina lumii”; Legea a adus moartea, însă El a spus: „cine Mă urmează pe Mine nicicum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8.12; compară cu Ioan 8.2-11). Însă iudeii au respins cuvântul Lui, cu care El voia să-i conducă la adevăr și la libertate (Ioan 8.31,32,36), și lucrările Lui, cu care El voia să le deschidă ochii orbiți din naștere (Ioan 9). Atunci El a renunțat la „curtea oilor” (Israel), El știa că adevăratele Lui oi vor „asculta de glasul Lui”, și El le scoate afară, ca pe orbii din naștere. Prin El, adevărata ușă, ele urmau „să intre și să iese și să găsească pășune” (Ioan 10.3,4,7,9). El a spus cuvinte minunate pentru aceia care erau și sunt oile Lui adevărate, o mărturie înșeptită a siguranței lor veșnice; nimeni nu îi va smulge, și nu va putea să-i smulgă din mâna Tatălui Său. „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10.27-30).

„Din nou iudeii au luat pietre, ca să-L ucidă cu pietre” (Ioan 10.31; compară cu Ioan 8.59). Invidie, ură și vrăjmășie întâmpină pe Acela, care mărturisea că este Fiul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, din parte mulțimii poporului Său. „Lumina luminează în întuneric și întunericul n-a cuprins-o” (Ioan 1.5). „Căutau deci din nou să-L prindă: dar El a scăpat din mâna lor” (Ioan 10.39; compară cu Ioan 7.44). „Sufletul Meu era chinuit de ei și, de asemenea, sufletul lor s-a dezgustat de Mine. Și am zis: «Nu vă voi mai paște! Ce moare să moară și ce piere să piară»” (Zaharia 11.8,9). Toate ostenele Lui au fost în zadar.

„Și a plecat din nou” (Ioan 10.40). El Și-a luat locul din nou „dincolo de Iordan”, în afara Iudeii, S-a întors înapoi la punctul Său de plecare la lucrurile neterminate, la „locul unde boteza Ioan la început”, și „a rămas acolo”, așa cum am văzut la început. Acolo „mulți au venit la El” și „mulți au crezut în El” (Ioan 10.41,42). De poporul lui ca atare El a fost lepădat. Cu toate că în mod dovedit „toate câte le-a spus Ioan despre Acesta erau adevărate” (Ioan 10.41), în acest același loc – însă această „Betania de dincolo de Iordan” a devenit acum locul lepădării Sale și al renunțării triste, constrânsă de împrejurări, din partea poporului Său.

Ioan 10.39-42; 11.1-16

Însă era și o altă Betania pentru El – și pentru poporul Lui -, așa cum vrem să vedem într-o altă expunere.

Partea a 2-a: Ioan 11.1-16

Versete călăuzitoare: Ioan 11.1-16

Lepădat de iudei, Domnul Se întorsese înapoi la punctul Său de plecare, în Betania, „dincolo de Iordan, spre locul unde boteza Ioan la început”, și a rămas acolo (Ioan 10.39,40; compară cu Ioan 1.28). Acolo primește vestea venită din Iudeea din satul cu același nume, pe care îl găsim la începutul capitolului 11.

Ioan 11.1: Și era un oarecare om bolnav, Lazăr din Betania, din satul Mariei și al Martei, sora ei.

Realmente, o precizare deosebită a locului, nu mai puțin remarcabilă, demnă de scriitorul divin, care a călăuzit mâna evanghelistului! Tot ceea ce era de amintit pălește pentru el înaintea situației că acest sat era domiciliul acelor două surori, ale căror inimi băteau pentru Domnul Isus. Și încă un lucru remarcăm: Maria, cea mai tânără, așa cum trebuie să deducem din Luca 10.38,39, este numită înaintea sorei ei mai în vârstă. Când după aceea este vorba de sentimentele Domnului față de surori și fratele lor, atunci lipsește această scoatere în evidență (citește Ioan 11.5), însă când este vorba de recunoașterea dragostei noastre, atunci se fac diferențieri, care corespund dreptății desăvârșite a lui Dumnezeu. Căci „Maria era aceea care L-a uns pe Domnul cu mir și I-a șters picioarele cu părul capului ei” (Ioan 11.2), care ca nimeni altul s-a transpus în simțămintele și situația Domnului (compară cu Matei 26.13; Marcu 14.9).

Deoarece era vorba de fratele acestei Maria, aceasta a mișcat în mod deosebit simțămintele Domnului. Și la „simțămintele lăuntrice” ale Domnului s-au referit și surorile în mesajul lor:

Ioan 11.2: ... al cărei frate, Lazăr, era bolnav. Surorile deci au trimis la El, spunând: „Doamne, iată, acela pe care-l iubești este bolnav”.

Aici simțim că este ceva pentru noi de învățat . Nu ne amintim noi de unele persoane de aceeași vârstă cu noi, „pe care Domnul le iubește” și pe care noi cu încredere în dragostea Lui le putem aduce înaintea Lui? Câtă putere ar da rugăciunilor noastre această încredere, și pe de altă parte, deoarece ea lipsește, deoarece noi practicăm așa de puțin gândurile Sale pline de dragoste referitoare la subiectele rugăciunilor noastre, slăbim în rugăciunile noastre. Să facem mai mult prin credință această slujire! „Văzându-le credința”, se spune la vindecarea paralizicului (Marcu 2.5).

Ioan 11.4: Și Isus, când a auzit, a spus: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci pentru gloria lui Dumnezeu, ca să fie glorificat Fiul lui Dumnezeu prin ea”.

Cât de dureros și dezamăgitor era pentru El, Cel lepădat de poporul Său, să fie reîntors forțat de împrejurări la punctul de pornire al slujbei Sale, în Betania de partea cealaltă a Iordanului!

Ioan 10.39-42; 11.1-16

Însă pentru El era și o altă Betania, și acolo El trebuia glorificat ca Fiu al lui Dumnezeu, în însușirea pe care iudeii în ura lor dușmănoasă nu voiau s-o recunoască (Ioan 10.30,31,38,39). Dragostea Domnului pentru acele surori și frațele lor ne este mărturisită încă odată categoric:

Ioan 11.5-10: Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr. Când a auzit deci că el este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era. Apoi, după aceasta, le-a spus ucenicilor: „Să mergem din nou în Iudeea“. Ucenicii I-au spus: „Rabi, acum căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și din nou Te duci acolo?“ Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că vede lumina acestei lumi, dar, dacă umblă cineva noaptea, se împiedică, pentru că lumina nu este în el“.

Nici o îndoială nu trebuie să ia naștere la citirea celor care urmează, căci cu toate că El știa că Lazăr era bolnav, El „a rămas două zile în locul în care era“. Abia după aceea „le-a spus ucenicilor: «Să mergem din nou în Iudeea!»“ (Ioan 11.7).

Astfel surorile au așteptat în zadar la patul de boală și de moarte al fratelui lor, și mulți s-au întrebat de atunci, de ce Domnul le-a dezamăgit în felul acesta. Ucenicii se temeau pentru viața Domnului lor, și cu siguranță s-ar fi bucurat dacă El ar fi rămas „de partea cealaltă a Iordanului“. Dar El S-a dus totuși. Întrebări, neînțelegeri pretutindeni! – așa cum și noi avem parte zilnic cu privire la ceea ce face și ce permite Domnul pe drumul nostru. Însă Domnul le dă lor și ne dă și nouă un răspuns deplin suficient la toate situațiile noastre. El umbla ziua și la lumină; ceea ce făcea și nu făcea era în deplină concordanță cu gândurile lui Dumnezeu, care sunt mai presus de gândurile noastre. De aceea nu I se potrivea nici un reproș, de aceea „El nu Se poticnea“, în liniște desăvârșită a mers atunci și merge și astăzi pe drumul Său (Ioan 11.9,10). „Ceea ce face este desăvârșit“: cu Lazăr, cu surorile lui și cu noi: „toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credințioșiei și în El nu este înșelăciune, El este drept și adevărat“ (Deuteronomul 32.4).

El are mângâiere și încurajare pentru noi și pentru toți ai Săi.

Ioan 11.11-14: A spus acestea; și, după aceea, le-a zis: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn“. Ucenicii deci I-au spus: „Doamne, dacă a adormit, se va face bine“. Dar Isus vorbise despre moartea lui, iar ei gândeau că vorbește despre odihna somnului. Atunci deci Isus le-a spus deschis: „Lazăr a murit“.

„Lazăr, prietenul nostru“, spune El, prin aceasta El se face în chip afectiv una cu ei în simțămintele lor pentru el - „Lazăr, prietenul nostru, a adormit, dar merg ca să-l trezesc din somn“ (Ioan 11.11). Ucenicii nu-L înțeleg, și astfel El le spune „deschis“, că Lazăr este mort, dar că El Se „bucura“ pentru ei, că El n-a fost acolo. „Lazăr a murit. Și Mă bucur ...“ – ce contradicție mare! Cu adevărat, întrebări, neclarități pretutindeni! Cum trebuie să înțelegem felul de comportare al Domnului în acest caz?

Redăm trei motive pentru aceasta. Unul îl aflăm imediat aici: „Mă bucur pentru voi, ... ca să credeți“ (Ioan 11.15). Noi suntem mărginiți cu privire la ceea ce ne este de folos, dar El privește mai departe. Nici ucenicii nu L-au înțeles, atât în ceea ce privește așteptarea cât și în ceea ce privește plecarea Lui, dar ei s-au dus cu El. „Să mergem și noi“, spune Toma, „ca să murim cu El“ (Ioan 11.16). Da, „să mergem și noi“, dacă El ne conduce pe căi de neînțeles, aparent pline de pericole; El vrea prin aceasta să ne întărească credința.

Pe de altă parte, Duhul lui Dumnezeu a vrut să ne arate istoria poporului lui Dumnezeu în istoria lui Lazăr. Israel era bolnav, bolnav pe moarte, dar el a respins pe Domnul, medicul lui, L-a răstignit pe cruce. Astfel Domnul S-a retras, aceasta corespundea sfințeniei Sale, a

Ioan 10.39-42; 11.1-16

zăbovit, până când Israel s-a scufundat și a murit, și El este și astăzi încă „rămas în locul acela”, unde S-a dus atunci. Încă odată, poate curând, El va veni ca să dea viața și binecuvântările de o mie de ani (Ezechiel 37). Căci pentru El poporul nu este cu adevărat mort, ci numai „a adormit” (Ioan 11.4a,11; compară cu Matei 9.24).

Motivul al treilea l-am numit deja. Boala era spre glorificarea lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat prin ea. Învierea lui Lazăr, care era deja de patru zile în mormânt, un fapt nemaiauzit până atunci, a fost răspunsul lui Dumnezeu la lepădarea Fiului Său. După aceea, când lepădarea Lui a fost deplină și omul l-a dat locul cel mai de jos, pe lemnul blestemului, și El în ascultare și-a plecat capul în moarte, nimeni din dușmanii Lui nu mai avea voie să-I atingă trupul; „nu l-au zdrobit fluierile picioarelor” (Ioan 19.31-34). Mormântul Lui „a fost rânduie cu cei răi”, dar „El a fost cu cel bogat în moartea Lui” (Ioan 19.38-42; Isaia 53.9).

Soarele din dimineața învierii a luminat peste un mormânt gol (Ioan 20.1-18), și în cele din urmă cerurile au răsunit de acel salut minunat, când El ca „Urzitorul mântuirii veșnice” S-a reîntors în ele, „numit de Dumnezeu «Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec»”, aceasta înseamnă, ca Mare Preot veșnic și Reprezentantul alor Săi (Evrei 5.7-10).

Așa a mers drumul Domnului nostru de la cruce la cunună, de la lepădare la glorie, de la o Betanie la cealaltă Betanie! – și noi adăugăm împreună cu Toma: „Să mergem cu El” – desigur, să murim cu El, să ocupăm locul lepădării aici jos în lumea aceasta, dar ca apoi să avem parte împreună cu El acolo sus de locul cel mai înalt.